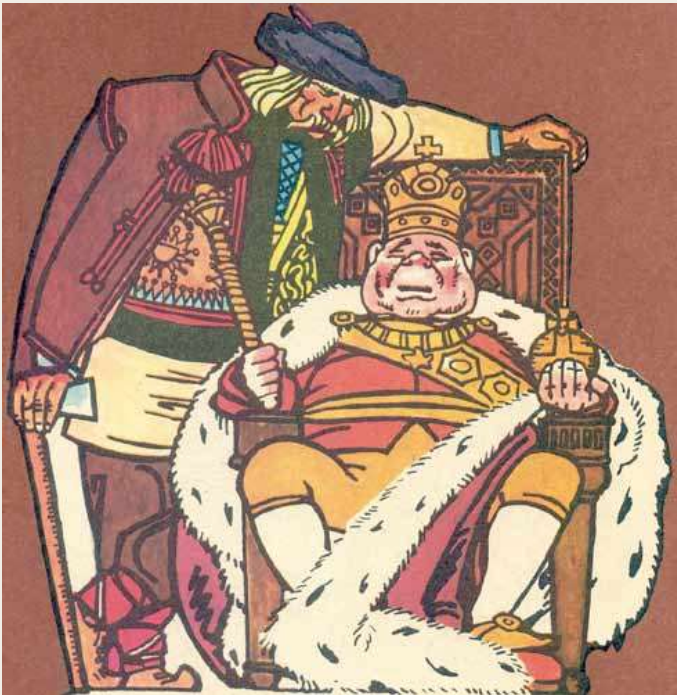

ЦАР ПЛАКСІЙ ТА ЛОСКОТОН

Цареве сімейство

Там, де гори і долини,

Де гуляє вітровій, -

Там цвіте краса-країна

З дивним ім'ям Сльозолий.

І колись в країні тій

Був па троні цар Плаксій,

Голова його мов бочка,

Очі - ніби кавуни.

В Плаксія було три дочки

І плаксивих три сини.

Старша звалася Нудота,

Середульшенька - Вай-Вай,

Третя донечка - Плакота,

Всі сльозливі через край.
А цареві три сини
Так і звались - Плаксуни.
Отака була сім'я
У царя у Плаксія.
Цілі дні вони сиділи,
Голосили, та сопіли,
Та стогнали, та ревли,
Сльози відрами лили.
Цар Плаксій велів сердито:
"Хай із ними день при дні
Плачуть всі в країні діти,
Бо сміятись і радіти
У моєму царстві - ні!
Хто всміхнеться - в часі тім
Я того негайно з'їм!"
Ще була у Плаксія
Грізна гвардія своя:
В ній служили молодці
Забіяки-сльозівці.
Хто сміявсь - вони хапали
І нагайками шмагали,
Так що в царстві тому скрізь
Вистачало плачу й сліз.
Цар любив, як плачуть діти,
Бо любив їх сльози пити.

Отакий був цар Плаксій
Україні Сльозолий.
Дядько Лоскотон
Але в тому диво-царстві,
Зневажаючи закон,
Жив у мандрах і митарстві
Добрий дядько Лоскотон.
Він приходив кожний вечір -
Хай чи дощ іде, чи сніг -
До голодної малечі
І усім приносив сміх.
Мав він вдачу теплу й щиру,
Ще й лукавинку в очах.
І була накидка сіра
В Лоскотана на плечах.
Лоскотливі мав він вуса
І м'якенькі, наче пух.
І м'яке волосся русе
Розсипалося до вух.
Він як прийде, залоскоче,
То сміється, хто й не хоче.
Тільки де він появлявся,
Зразу плач там припинявся,
І приходив до усіх
Голосний та щирий сміх.
Не любили Лоскотона

Цар Плаксій і Плаксуни,
Видавали заборони
Проти лоскоту вони.
І за дядьком Лоскотонем
Із нагайками в руках
Охоронці злих законів
Полювали по хатах.
Але дядько Лоскотон
Не боявся цих заслон:
Він ходив по всій країні
І носив з собою сміх
В розмальованій торбині,
В пальцях лагідних своїх.
Арешт Лоскотона

Розізливсь тоді Плаксій -
Цар країни Сльозолий.
Гнівню він гукнув із трону:
"Гей, ледачі сльозівці!
Хто впіймає Лоскотона,
Буде муж моїй дочці!
Хто його посадить в льох -
Вибирай одну із трьох!
Бо уже цей Лоскотон
Скоро нам розвалить трон:
Що тоді ми будем пити,

Як не будуть плакати діти!"

І завзяті сльозівці

Понеслись у всі кінці,

Щоб скарати по закону

Баламута Лоскотона.

Довго скрізь його шукали,

У всі шпари заглядали,

Перерили всі двори,

Обходили всі бори,

Час потратили дарма:

Лоскотона скрізь нема,

Бо його завжди і всюди

Од ловців ховали люди.

Опівночі Лоскотон,

Коли всіх колише сон,

Йшов собі в бідняцькі хати

Їхніх діток розважати.

Був тоді у Плаксія

Лютий посіпака,

Віроломний, як змія,

Капітан Макака.

Так хотілося йому

Царським зятем стати,

Що ні разу в ту зиму

Не лягав і спати.

Все ходив, усе він слухав

І нарешті все рознюхав.

На світанку Лоскотон,

Насмішивши діток,

У міцний поринув сон

Між кленових віток.

А лукавий капітан

Підікрався змієм

Й Лоскотонові аркан

Зашморгнув на шиї.

Руки вивернув назад,

Міцно спутав ноги

І мерщій у Плаксоград

Рушив у дорогу...

Весілля в палаці

Лоскотона посадили

За вузенькі грати,

А в палаці порішили:

- Час весілля грати...-

Гей, зійшлися царенята

І придворна свита

Наречених шанувати,

Сльози діток пити.

До вінця веде жених

Висохлу Нудоту,

Та дивитися на них

Зовсім неохота.

Хоч Макака був бридкий,
А вона ще гірша,
Їм поет один гладкий
Присвятив ще й вірша.
Стільки там було хвальби,
Так скрасив їх вроду -
Навіть жаби від ганьби
Булькнули у воду!
Але цар ходив, пишався,
Він із зятем цілувався,
Похвалявся: "Ну, тепер
Лоскотон, вважай, умер!
Недоступним став для всіх
Голосний та щирый сміх.
Тож від радості стрибайте!
Тож від радості ридайте!
Ми тепер встановим скрізь
Віковічне царство сліз!"
Так розхвастався Плаксій -
Цар країни Сльозолий.
Звільнення Лоскотона
Та поки гуло весілля,
То п'яниці вартові
Напились якогось зілля
Та й поснули у траві.
А вночі йшли до в'язниці

Батраки й робітники,

Щоб звільнити із темниці

Лоскотона на віки.

Рознесли всі перепони,

Гнули ґрати, мов пруди:

- Гей, веселий Лоскотоне,

Це прийшли твої брати!

Йди до нас, веселий брате,

В нашу здружену сім'ю!

Підем разом догравати

Ми весілля Плаксію...

Продовження весілля

У палаці кожен скаче

Та від щастя гірко плаче,

Ллються сльози, як ріка, -

Бачте, радість в них така!

Раптом цар упав на трон:

- Ой, рятуйте - Лоскотом! -

Всі відразу "ох!" та "ах!",

Жах у кожного в очах.

А веселий Лоскотон

До царя стрибнув на трон

І сказав йому якраз:

- Насмієшся ти хоч раз!.. -

Став царя він лоскотати,

І Плаксій став реготати.

Так сміявсь - аж заливався,
Аж від реготу качався,
Кулаками очі тер -
Потім лопнув і помер.
Ой, була ж тоді потіха -
Цар Плаксій помер од сміху!
З ним придворні одубіли,
Бо сміятися не вміли.
А цареві три сини,
Три завзяті Плаксуни,
Так сміялись-реготали,
Що штани з них поспадали -
Тож всі троє без штанів
До чужих втекли країв.
Три царівни теж навтьоки
У чотири бігли боки.
Кровопивці-сльозівці
Стали п'явками в ріці,
А Макака-забіяка
З'їв себе із переляку.
Так веселий Лоскотон
Розвалив поганський трон.
Сам же він живе й понині,
Дітям носить щирий сміх
В розмальованій торбині,
В пальцях лагідних своїх.

Схочеш сам піти в цей край,
То маршрут запам'ятай:
Треба йти спочатку прямо.
Потім вправо завернуть,
А тоді поміж дубами
Поведе наліво путь.
Після цього вже помалу
Чимчикуй куди попало:
Як од втоми не впадеш -
В цю країну попадеш.